

Szájer József: Nem akarunk európai birodalmat!

2025 április 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A nemzeti eszme arra biztat ma is, hogy a szabadságért érdemes és lehetséges harcolni.

Ahol a labda lesz nev?, közös rovatunkban G. Fodor Gábor a múlt héten arról írt, hogy mikor kell kitérés helyett

[nyíltan vállalni](#) a konfliktusokat. Ezt folytatom arról, hogy egy magára adó ország számára mi lehet a legfontosabb, amiért a vitába, a harcba érdemes beszállni.

Európa elmúlt majd ötszáz esztendejének története bátran leírható a birodalmak és a nemzetek közötti, nem mindig békés versengéssel. A harmincéves háborút lezáró, 1648-as vesztfáliai béke biztos jogi és szellemi alapokat adott a nem birodalmi elven és ambícióval szerveződő államoknak, fontos jogi védvonallal ruházta fel őket: a nemzeti, az állami szuverenitás eszméjével.

A nemzeti önállóság azt jelenti, hogy minden állam maga uralhatja saját területét, határait, rendelkezik a népességéről és joghatósággal bír a legfontosabb dolgai fölött. Ügyeibe kívülről nem szólhatnak bele. Erre a plusz jogi védelemre persze egy birodalom nem szorul rá, mert erővel is képes elérni, amit akar, ha azt diktálja az érdeke.

Az államok szuverenitása, nemzetközi jogi egyenlősége tehát a nemzetek számára inkább fontos, nekik viszont életbe vágó jelentőségű. Az erővel szembenük a jogot állítják – meg persze az elszántságot és az életüket...

A nemzetközi viszonyokban a vesztfáliai fordulat, a nemzeti szuverenitás fogalmának a megjelenése legalább olyan jelentőségű, mint az egyének tekintetében az emberi méltóság keresztény forradalma volt másfél ézedévtől korábban. Az államok egyenjogúsága, mások által tiszteletben tartandó, sérthetetlen alanyiség és a minden embert születéssel (fogantatással) megillető elidegeníthetetlen méltóság azonos szellemi törfő fakad, ezek civilizációnk alappillérei. Ahogy a személyek a születéssel, úgy a nemzetközi rend alkotó alanyai, az államok a létrejöttükkel nyernek jogosultságot a tiszteletre – legyenek kicsik, közepes méretűek (vagy éppen nagyok, mert vannak nem birodalomként működő nagy államok is, Donald [Trump](#) Amerikája most épp erre vette az irányt).

Ennek hátterén leli meg valódi értelmét a gondolat, amit Kodolányi János fogalmazott meg, akinek erről szóló egyik tanulmányát Békés Márton Kommentár című folyóiratának Eurázsia száma nemrégiben újra közölte. Nagy írónk több évtizede, a második világháború alatt vetette papírra, hogy a magyar nemzet küldetése a megmaradás. A nemzeti létünk, a nemzeti politikánk lényegét eszerint nem mások céljaiban, nem abban kell keressük, hogy jól szolgálunk-e valakit, valamit, jól szolgáljuk-e Európát, a kereszténységet vagy valamely más, idegen, vagy nemzetek fölötti ügyet (kommunizmust, woke-izmust, liberalizmust, vegánizmust, a sor ma, az ideológiák, az izmusok korában szinte a végtelenségig folytatható).

A magyar nemzet különleges, semmilyen más nemzettel nem azonos történelmi, nyelvi, kulturális, antropológiai, politikai jelenség, speciális ötvözet. A nemzeti politikának nem valami-valaki mást, hanem a nemzetet, annak a fennmaradását és továbbvitelét kell szolgálnia.

A Kodolányi-féle gondolat szerint tehát elégtelen pusztán azt nézni, mi a magyar hozzájárulás az emberiség, a mások, nem magyarok közös – vagy épp nem közös, netán kényszerű – céljaihoz. Amikor a történelmi, politikai döntéseinket meghozzuk, mindig azt kell vizsgáljuk, hogy azok miként szolgálják azt, hogy megerősödjünk, hogy élet- és cselekvőképességünk gyarapodjon, hogy dolgainkat továbbvihessük és az arra való jogosultságunkat megőrizzük. Külső erő(k)höz lehet és van, hogy szükséges is igazodni, de azok szerepe a mi nagy nemzeti, történelmi vállalkozásunkban a társutas, a szövetséges, a kibic vagy éppen az ellenfél lehet csak. Külső útjelző táblák, de nem a mi saját KRESZ-ünké.

Mi, magyarok békés, háborúban védekező természetűek vagyunk, sosem voltunk elég nagyok ahhoz, hogy birodalmi ambíciókat tápláljunk. A Kárpát-medence által körülkerítve, Európában az egyik legsibb nemzeti jellegű, folyamatos állami keretben együtt élő közösség vagyunk. Ha megnézzük a kontinensünk elmúlt ezer évének területi változásokat lejátszó népszerű internetes szimulációját, azt látjuk, hogy a magyarok országa – lengyel testvéreinkkel és számos más európai néppel ellentétben – sosem tört el a térképről, ha különböző szabásban, méretben is, néha több darabban, de mindig megvolt és egy évezreden keresztül meg is maradt. Nekünk gyarmatunk is csak a mesében, a Benyovszky Mórról és Madagaszkárról szóló legendákban volt. Azt is mondhatnánk, hogy minket a Jóisten is arra teremtett, nemzeti sorsunk, méretünk, földrajzi helyünk, kultúránk, vallásunk, türelmünk, a joghoz, a szabadsághoz való, néha már eszelősen naiv ragaszkodásunk arra predesztinált, hogy a nemzeti szuverenitás szabadságharcosai legyünk, és – ne tagadjuk! – ez felelt meg az érdekeinknek is. Több mint egy évezred beidegződéseitől nem könnyű megszabadulni, és mi azt valljuk, hogy ami működik, ami bevált, attól miért is kellene?

Történelmi tapasztalatainkkal többszörösen megerősített, kiemelt érzékenységünk a nemzeti szabadság iránt ma is vihart, vitát, viadalt, csatazajt kelt Magyarországon körül, pedig mi csak védekezünk. Nem engedtünk a

negyvennyolcból, az ötvenhatból, de nem engedünk a szuverenitásunk 2016-os és 2022 utáni megvédéséből sem, vegyen a szájára minket akár a fél világ. Ha naiv lennék, azt írnám, hogy mi viszont tanácstalanul állunk azelőtt, ahogy ma több, jobb sorsra érdemes európai ország feladja az önmagáért való harcot, elhagyja megmaradását garantáló, szellemi védvonalait, és már észre sem veszi, hogy nemzeti, civilizációs közössége létét fenyegeti a baj: területét nem védi meg, a lakossága fölött nem rendelkezik, törvényeinek nem képes érvényt szerezni – fontos ügyeiről helyette mások döntenek. De nem vagyok naiv, tudom, hogyan jutottunk ide. Az európai integráció hivatalos ideológiája és eredetmítosza szerint a háború – és szinte minden baj – oka a nemzet, a nacionalizmus, hiszen úgymond az okozta a világegéseket és a pusztításokat.

Mint minden önlegitimációt szolgáló, mesterséges ideológiai konstrukció, ez is hamis, a valóság karikatúraszerű leegyszerűsítése és kiforgatása. Mert a háborúkat nem a nemzetek okozták „úgy általában”, hanem a többiek fölött uralomra törekvő, birodalmi ambíciókat tápláló, konkrét – többnyire méretben nagyobb –, agresszív országok. Ahogy a bűncselekményeket sem az emberiség úgy általában követi el, hanem konkrét, bűnös emberek.

Törökország és szulejmánjai, a világ népeit magának alárendelni törekvő, gyakran vérszomjas spanyol vagy angol gyarmatosítók, a pofátlan európai hódító törekvéseit még a „szabadság, egyenlőség, testvériség” nemes jelszavai mögé is elrejtteni képes napóleoni Franciaország, a magát árjának kikiáltó, az egész kontinens uralásánál kevesebbet be nem érő, a tömeges népirtástól sem visszariadó hitleri Németország vagy az emberi szabadságot a proletárdiktatúrában csírájában elpusztítani akaró, a nagyorosz hagyományt konzekvensen folytató sztálinista Szovjetunió... A lista önmagáért beszél: ezek itt a fenti felsorolásban mind birodalmak voltak. A birodalmak telhetetlensége okozta a nemzetek szenvedését, leigázását, beolvasztását, megsemmisítését.

Persze a nemzetek sem szentek, konfliktusokat, háborúkat okoztak szép számmal, de legfontosabb feladatuk mégiscsak az, hogy megszervezzék saját maguk mindennapi békebeli életét. Kidobni, felszámolni őket azért, mert működésükkel időnként problémákat okoznak, értelmetlen, öngyilkos cél. Ha elromlik az autó kuplungja, megjavítjuk a hibás alkatrészt, de nem dobjuk roncsra az egész kocsit! Legközelebb jobban vigyázunk, de nem zárjuk be örökre a garázsba, hanem használjuk, rendeltetésének megfelelően. A nemzet az emberiség életét, a közösségek működését fenntartó, legfontosabb és legsikeresebb társadalmi konstrukció. Nem mellesleg az egyetlen olyan társadalmi keret, amelyben a valódi demokrácia létezhet és fenntartható – a birodalmi elv és a néphatalom fő szabály szerint inkompatibilisek egymással.

A nemzet hatékony önszabályozó szerepét semmilyen birodalmi központ nem képes helyettesíteni, ha mégis megpróbálja, akkor sem lesz belőle demokratikus kormányzás. A vészben is mindig az önmagukat, az elszántságukat megtámasztó nacionalizmusok adták erőt a polgároknak, a katonáknak, a szabadságharcosoknak – köztük a mi negyvennyolcas és ötvenhatos szabadságharcosainknak. A nemzeti eszme arra biztatott, arra biztat ma is, hogy a szabadságért, valamennyiünk közös szabadságáért érdemes és lehetséges harcolni, azt érdemes megvédeni.

A nagy, gyilkos háborúkat – a hivatalos uniós ideológiával ellentétben – nem a nemzetek, hanem a birodalmak és a birodalmi törekvések okozták. Az emberiség története erről szomorúan tanúskodik. Azok az európaiak, akik mégis a nemzetet hibáztatják és ezért meg akarnak szabadulni tőle, jobb esetben illúziók rabjai, rosszabban pedig szándékosan torzítják el a valóságot, mert a tagországok és a szuverenitás ellenségei. Ők nem a sokszínűség hívei. Felszámolni, nagy, szürke egységben felolvasztani szeretnék a nemzeteket. Mindenki, aki józanul gondolkodik, tudja, hogy a mai világunkat, annak békéjét nem a nemzetek fenyegetik. Ezért azokat nem gyengíteni, hanem erősíteni kell, mert erős tagok nélkül nincs erős, cselekvőképesebb európai és nemzetközi közösség sem, nélkülük nincs béke és európai civilizáció.

Ha valaki ma az unió fővárosában belehallgat az éterbe, mégis az orwelli leegyszerűsítő jelszavakat hallja: négy láb jó – két láb rossz. Európa jó – a nemzet rossz! Minden finomság, minden árnyalat nélkül. Mi ez, ha nem a leplezetlen birodalmi gondolat megnyilvánulása? Ez lépett a nemes egykori együttműködési törekvések helyére?

Az unió vezetői rendszeresen megsértődnek, amikor valaki a druszájukhoz, a Szovjetunióhoz hasonlítja őket. Ahelyett, hogy az orrukat haragosan felhúzzák, hitelesebb cáfolat lenne, ha felhagynának azokkal a hatalmi gyakorlatokkal, amelyek ezt a párhuzamot sok éles megfigyelő szemében olyan hitelesen megalapozzák. Nem kellene a rossz történelmi példához olyan kísértetiesen igazodva cselekedni!

Az uniós tagországok szuverenitását ma életveszély fenyegeti. Mi, magyarok nem maradhatunk csendben, még ha ezért támadnak is bennünket azok, akik hatalmi célokból (újra) birodalmat akarnak Európából csinálni. Ma az Európai Unió szisztematikus, nemzeti szuverenitást korlátozó, az alapító szerződéseken túllépő működésének

bírálata, de a jogra, a szerződésekre vagy múltbeli sikeres uniós gyakorlatokra mintaként való, védekez? hivatkozás is gyorsan Európa-ellenesnek min?sul Brüsszelben. Annak a csendes felvetése pedig, hogy a jogállamiság – a tagországoktól olyan szigorúan megkövetelt – elveit netán magára az unióra, annak intézményeire is alkalmazni kellene, szentségtörés számba megy.

Elhallgattatják vagy lepisszegik azokat, akik fel merik vetni. Az uniós együttm?ködést a parancsuralmi mechanizmusoktól félt? kritikákra azt a sem intellektuálisan, sem jogilag nem túl igényes választ adják, hogy az unió – a korábbi birodalmakkal ellentétben – önkéntes egyesülés, ahhoz mindenki maga, saját jószántából csatlakozott. Aki pedig elfogadta a klub szabályait, az tartsa be azokat!

A brüsszeli füstköd mögött közben zajlik az Európai Birodalom, jogot áthágó, lopakodó, senki által nem választott testületek, személyek hatalmi expanziója.

A jogállamiságot számonkér? viták sosem róluk, a joguralom elveit harci fegyverként használó, de magukra véletlenül sem alkalmazókról szólnak, hanem azokat ütik, akik szóvá teszik az egyre gyarapodó uniós hatalmi túlkapásokat, a pénzügyi zsarolást, a bírói túlhatalmat, a hatáskörök túllépését, a jogtalan szuverenitáselvonást, a politikai korrupciót, külföldi és a magánhatalmak unió fölötti törvénytelen befolyását, a szólásszabadságra föltett polkorrekt szájkosarokat.

Ha megkérdéznék az európai polgárokat minderr?l, azt mondanák, hogy nem kérnek ebb?l.

De – a magyarok kivételével – semmir?l nem kérdezik meg ?ket, mert az Európai Unió nem a demokratikus, hanem egyre inkább a birodalmi elv szerint m?ködik. Nekünk, magyaroknak fontos feladatunk az Európai Egyesült Államok ma szinte akadálytalan el?renyomulásának a megállítása. Nemzeti szuverenitásunk, önállóságunk múlik azon, hogy ebben a küzdelemben ki tudunk-e tartani. Ezzel – meggy?z?désünk szerint – sok más európai nemzet érdekét is szolgáljuk, de els?sorban saját magunkért, a magyar nemzet megmaradásáért harcolunk.

Szájer József - www.magyarnemzet.hu

Ajánló